

Potem položim roko  
na dolge, dišeče lase  
obrežne ruše  
in iz globine se vzdigne  
neznan obraz  
in se nasmehne  
skozi belo cvetje zvezd.

Gledam vanj in šepečem:  
zmeraj bom živel  
v prečudni deželi strmečih,  
čakajočih, začudenih,  
kjer sta čas in prostor  
kakor iz davnega spomina  
in kjer tiha svetloba  
vodi misli k skrivnostim  
na dnu tolmunov.

## PESEM

Jože Udovič

Daljni, jasni glas,  
v tebi cvete rumena vrtnica,  
v tebi se iskrijo jutranje vode,  
v tebi se svetijo  
najskrivnejši odsevi sveta.

Dva, ki se nista nikoli videla,  
se srečata v tebi,  
in ko se sklanjata  
nad čisto globino,  
gori plamen njenih las  
nad njunim začudenjem  
in njune oči  
so novo, tisti trenutek  
odkrito ozvezdje.